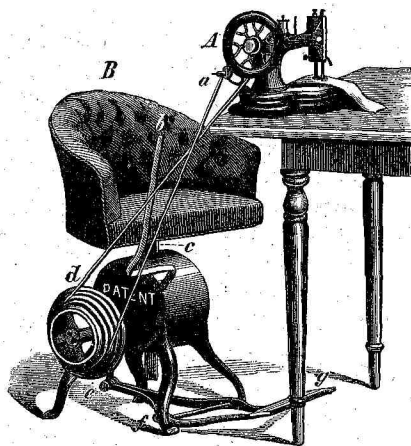

Ἐσχάτως ὅμως ὁ ἐν Μολχάουζεν τῆς Θουριγγίας μηχανικός Γουλιέλμος Χόφμαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατέφυγε πάλιν εἰς παναρχαίαν τινὰ τῆς φύσεως δύναμιν, τὴν ἑλξίν τῆς γῆς. Ἔργον του εἶνε ἡ ἐν τῇ παρατιθεμένη ἡμῶν εἰκόνι ὁρωμένη ἔδρα.

Πρὸ τῶν ποδῶν μας ἔχομεν τὸν μοχλὸν (g), ἐφ' οὗ στηρίζομεν αὐτοὺς καὶ ὅστις ἀναλόγως πρὸς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν δύναται νὰ τεθῇ ὑψηλότερον ἢ χαμηλότερον. Ἐπ' αὐτοῦ λοιπὸν στηρίζομεν ἀμφοτέρους τοὺς πόδας μεθ' ἱκανῆς δυνάμεως οὕτως, ὥστε ἡ ἔδρα ἐγείρεται μετὰ τοῦ καθήμενου προσώπου εἰς ὕψος δώ-

δεκα περίπου ὑφεκατομέτρων. Τὸ βάρος ὅμως τοῦ σώματος ἀφ' ἑτέρου πιέζει καὶ αὐτὸ ὀδοντωτὴν τινὰ ράβδον (c) θέτουσαν ἐν τῷ ἅμᾳ εἰς κίνησιν σύμπλεγμά τι τροχῶν λίαν εὐφυὲς καὶ ἀπλούστατον ἐν ταύτῃ. Ἐντεῦθεν ὠθεῖται ὁ δίσκος τῶν ἱμάντων (d), ὅστις μεταφέρει τὴν δύναμιν εἰς τὴν ραπτομηχανήν (A). Ἐν ὁμαλῷ ῥυθμῷ κινουῦντες καὶ κινούμενοι μεταπίπτομεν αὐθις ἐντὸς δέκα ἢ δώδεκα δευτερολέπτων εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν θέσιν, τὰ μέλη, ἅτινα ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεπαύθησαν, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι προηγουμένως ἐκο-

πίασαν, πιέζουσιν ἐκ νέου μετὰ δυνάμεως τὸν μοχλόν, ἐν ᾧ ὅλη ἡ μηχανὴ ἡσύχως καὶ ὁμαλῶς ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν της, ἢν τινὰ ἀκαριαίως δυνάμεθα ν' ἀνακόψωμεν διαμίας καὶ μόνης στροφῆς τοῦ διὰ τοῦ γράμματος b ὑποδεικνυμένου μηχανήματος.

Καὶ ἀνευ προηγουμένης τινὸς ἀσκήσεως αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες δὲν εὐρίσκουσι τὴν ἀνάβασιν καὶ κατὰβασιν ταύτην ὅλου των τοῦ σώματος κοπιαστικὴν καὶ ὀχληράν, μόνον δὲ ὅταν πρόκηται νὰ ράψωσιν ὑφάσματα διὰ λεπτῶν ραφῶν καὶ νὰ κοσμήσωσιν αὐτὰ διὰ κεντημάτων ἀπαραίτητος εἶνε καὶ μικρά τις τοῦ σώματος ἀσκήσις καὶ τῶν χειρῶν προπαιδεία. Τὸν συνήθη μοχλὸν δέον οἱ πόδες, ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου, δις νὰ πιέζωσιν, ἐν ᾧ ἐνταῦθα ὁ μοχλὸς τῆς ἔδρας ἀρκεῖ ἐντὸς δεκαπέντε δευτερολέπτων ἅπαξ μόνον νὰ πιεσθῇ, καὶ τοῦτο χωρὶς ν' ἀπαιτῇ πλείονα τῆς συνήθους δύναμιν καὶ δεξιότητά. Ἐκάστη ραπτομηχανή, οἰουδήποτε καὶ ἂν ᾖ συστήματος, δύναται μετ' ἐπουσιώδεις τινὰς μεταβολὰς νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν ἔδραν ταύτην τοῦ ραψίματος, διὰ νὰ ἐξισῶνται δὲ πᾶσαι αἱ δυνατὰ διαφοραὶ τοῦ βάρους τοῦ σώματος, ὑπάρχουσι περὶ τὸν δίσκον διάφορα τὸ μῆκος σχοινία, ὧν τὰ μικρότερα χρησιμεύουσι διὰ πρόσωπα ἔχοντα βάρος ἑλασσον τῶν ἑκατὸν λιτρῶν. Ὅταν ὁ δίσκος κινῆται διὰ τοῦ μικροτέρου σχοινίου, τότε ἀρκεῖ τὸ βάρος τριετοῦς παιδίου ὅπως πύση τὴν ἔδραν πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ θέσῃ τὴν ραπτομηχανήν εἰς κίνησιν. Φυσικῶς ὅλος ὁ μηχανισμὸς πρέπει πάντοτε ν' ἀλείφεται ἐπιμελῶς δι' ἐλαίου.

* *

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν οὐρανίων τούτων μορφῶν, ὧν τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν χάριν ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν κατωτέρω, ἀρχόμεθα τῆς ἐκάστοτε βραχείας τῶν εἰκόνων ἐρμηνείας.

Οὐδὲν εὐγενέστερον καὶ εὐφροσυνώτερον τῆς ἀπολαύσεως, ἢν ἔχει ὁ ἄνθρωπος νὰ πορισθῇ ἐκ τῆς πεφωτισμένης καὶ ἡρέμου μελέτης τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων, οὐχὶ βεβαίως τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν βιωτικὴν μέριμναν, οὔτε τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν πάλιν, ἀλλὰ τῶν ἐκδηλούντων τὸν φυσικὸν τῆς ἀνθρωπότητος βίον, μυστηριωδῶς παρερχόμενον πάντοτε, αὐτομάτως λειτουργῶντα καὶ μόνον εἰς τὸν ἥσυχον παρατηρητὴν ἀποκαλύπτοντα τὸ ἴδιον μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀρρητον αὐτοῦ χάριν. Νεάζει περὶ ἡμᾶς αἰετοπτερὴ ἡ τῆς φύσεως ὁρμή, οἱ δὲ διαβλέποντες τὴν δραστηριότητα τῆς ὑπολανθανούσης ταύτης ζωῆς, βαθύτατα αὐτοὶ αἰσθάνονται τὰ θέληγτρα τῆς ἰδίας αὐτῶν υπάρξεως, καὶ συγκεντροῦσιν ἀνεξάρτητόν τινα εὐδαιμονίαν εἰς ἑαυτοῦς, καὶ ἐπαναβλέπουσι τὰς γλυκείας ἐκεί-

νας ὀπτασίας, αἵτινες ἐγκατέλειψαν ἡμᾶς μετὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Τὴν τοιαύτην ἡδονὴν καθίστησι πάντοτε πρόχειρον ἢ τῶν αἰσθητῶν παιδίων θεᾶ· ὅταν προσηλωσώμεν τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ἀνηβον ταύτην τῆς ἀνθρωπότητος μερίδα, πρὸς τοὺς κεκλεισμένους τούτους κάλυκας, τὸ ἀφελὲς καὶ ἄκακον αὐτῶν μειδιάμα, τοὺς γλυκεῖς καὶ γελοέντας ὀφθαλμούς των, οὐδέποτε ἐπέρχεται ἡμῖν ἡ ἰδέα τοῦ πιθανῶς πολυστενάρκτου μέλλοντος των, διότι τὰ τρυφερά ταῦτα πλάσματα προεξοφλοῦσι πᾶσαν τῶν ἐπελευσομένων χρόνων τὴν πικρίαν καὶ ἀθλιότητα διὰ τῶν οὐρανιωτέρων ἀπολαύσεων, τὰ πάντα ἀγνοοῦντα καὶ οὐδὲν θέλοντα νὰ μάθωσιν. Ἡ ὄψις τοῦ παιδὸς εἶνε ἡ γνησιωτέρα προσωποποίησις τῆς παρ' ἀνθρώποις εὐδαιμονίας, πρὸς ἣν ἀτενίζοντες οἱ ταλαίπωροι ἡμεῖς λησμονοῦμεν εὐκόλως καὶ οἰκειοθελῶς τὴν σύγχυσιν τοῦ κόσμου τούτου, θεωροῦντες τὰ περὶ ἡμᾶς ταῦτα ὄντα ὡς ὠραῖα ἀνθύλλια ἐκ τῶν ἡλυσίων ἀγνώστου ἡμῖν εὐδαιμονίας μεταφυτευθέντα, ὡς προφήτας αἰσιωτέρου μέλλοντος. Εἰς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, ὅπου ταῦτα κἀθιγγνται, ἀντανακλάται ἡ ἱλαρὰ ὄψις των, ἔρμος δὲ διαρρέει ὁ βίος αὐτῶν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἀγγελικῆς μορφῆς των. Εὐώδεις νάρκισσοι, ἐκ τῆς ἰδίας ἀρδεύμενοι δρόσου! Εἰς τὸ διπλοῦν τοῦτο τῆς θείας χάριτος θεάμα ἀναγνωρίζομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀγνωστὸς τις θέρμη καὶ λάμψις οὐρανία περιβάλλει ὡς ἀκτινωτὴ αἴγλη τοὺς ὀφθαλμούς μας.

Εἰς τὰ σκιερὰ καὶ μονήρη δάση ἀντηχοῦσιν ἐνίοτε μυστηριώδεις ψιθυρισμοί, ἀκατάληπτοι καὶ ἀόριστοι τόνοι, ὧν ἀγνοεῖ ὁ μελαγχολικὸς διαβάτης τὴν πηγὴν καὶ τὴν αἰτίαν. Ὅμοιοι ἐπέρχονται καὶ εἰς τὴν διάνοιαν ἡμῶν ἐνίοτε σκέψεις, μὴ ἐνοικοῦσαι διαρκῶς εἰς τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ μακρόθεν προσμειδιῶσαι ἡμῖν καὶ ὡς φωτεινὰ μετέωρα ἀφανιζόμεναι.